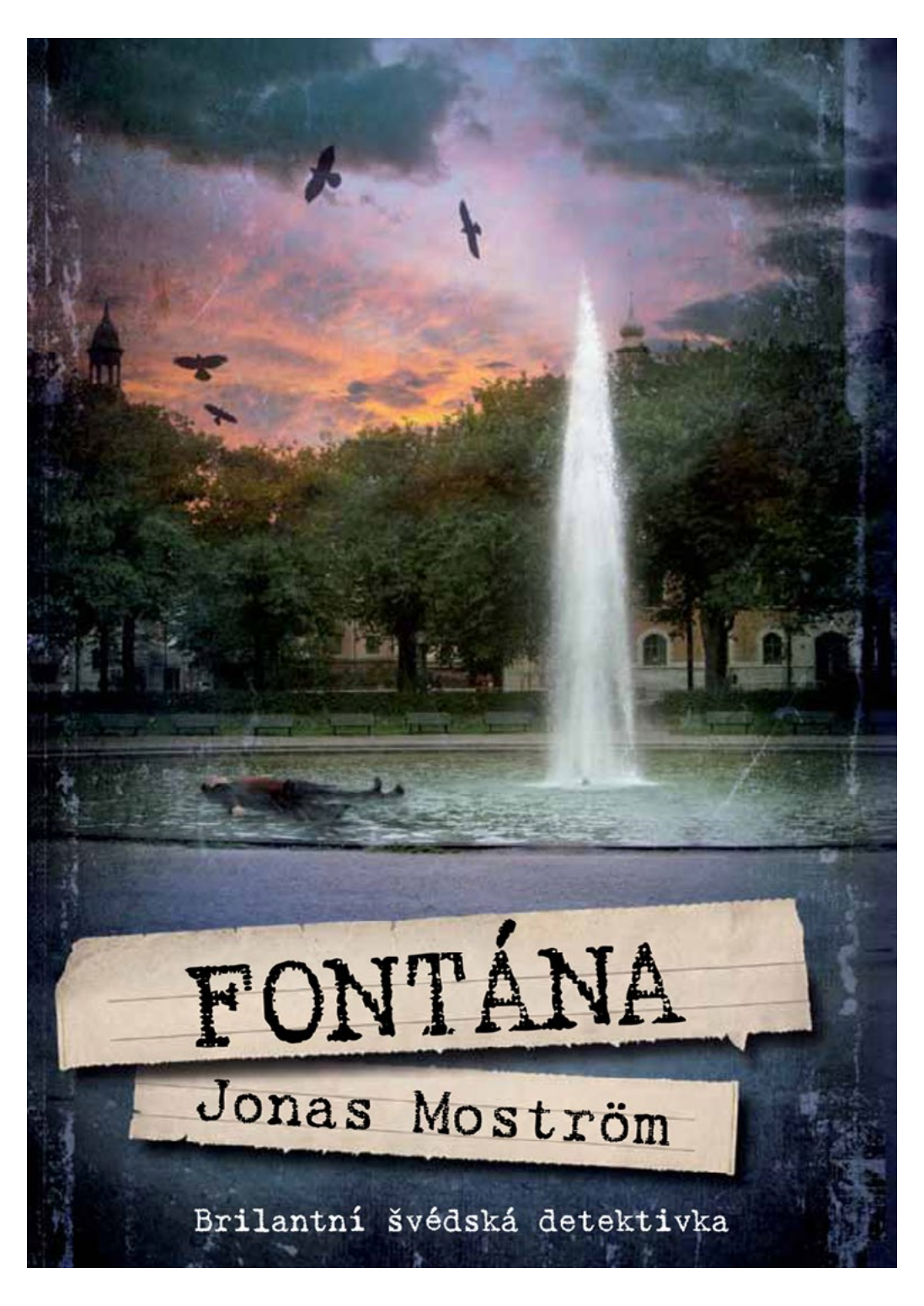

FONTÁNA

Jonas Moström

Brilantní švédská detektivka

Fontána

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jonas Moström
Fontána – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

FONTÁNA

Jonas Moström

PROLOG

Každou chvíli se rozprší, ale rozhodne se to risknout. Pokud přidá do kroku, měla by dorazit domů dřív, než se černé mraky letící nad střechami domů ocitnou nad ní. Když to vezme zkratkou přes les, bude doma za sedm minut.

Celý den byla zavřená za neprodyšnými kamennými zdmi. Má pocit, že jarní pukání pupenů a rozvíjení lístků jde zcela mimo ni. A teď, když je konečně venku, se počasí náhle úplně změní, skoro jako by se jí vysmívalo.

Zabalí se do bundy a vyrazí. Je jí poněkud těsná, nové tenisky ji dřou a připadá si neohrabaná. Uvědomí si, že je to kvůli všem těm hádkám, které musela přes den vytrpět.

Mrak vrhá stín na bílošedou nemocniční fasádu za jejími zády a ona zaslechne bubnování kapek na plechové střeše. Zrychlí.

Když vkročí na lesní cestu, utichne vše kromě stromů, které se kymáčí stále silněji. Za chvíli dorazí k cyklostezce. Už jen tři minuty. Jakmile ji tato myšlenka napadne, celý les je ozářen mocným bleskem. Na sekundu vidí všechno okolo zřetelně, každý list, jehličí i stéblo trávy se jí v bílém světle vpaluje do sítnice.

Podvědomě odpočítává sekundy, jako to dělá už od dětství.

Sedm.

Hrom zaduní jako zemětřesení.

Když na druhé straně lesa spatří vily a obytné domy, uleví se jí. Nebe je černé jako uhl. První kapky jí dopadají na zátylek s překvapivou silou.

Přes hlavu si přetáhne kapuci a ruce vrazí do kapes.

Svět se rozzáří dalším bleskem, v hlavě jí vznikne další fotografie.

Počítá. Tři sekundy.

Bouře je náhle nad ní. Déšť prudce udeří do asfaltu, lidé na zahrádkách panikaří a nosí dovnitř oblečení, polštáře a další věci, co stihnou v rychlosti popadnout. Země se vaří v bílé pěně a oblečením a botami prosakuje vlhko.

Už jen dvě minuty, povzbuzuje se, když odbočuje mezi obytné domy na ulici Gustava Kjellberga. Další blesk, ale teď prší tak silně, že ho zahlédne jen jako slabý záblesk. A následný hrom přes kapky dopadající na kapuci neslyší.

Rozběhne se a myslí na to, jak si hned po příchodu domů dá horkou sprchu.

V tu chvíli si jí všimne. Na ulici před jejím domem stojí bílá dodávka. Když prochází okolo, otevrou se její zadní dveře a z nich vyskočí dva černě oblečení muži.

Zboku se k ní přibližuje stín. Ještě než se stihne otočit, ucítí na ústech látku a předloktí jí sevře něčí ruka. Pokouší se vykřiknout, ale je slyšet pouze utlumený záchvěv vlhké látky.

Muži se k ní přiblíží, ale do obličeje jim nevidí. Popadnou ji, jejich ruce jsou všude.

Kouše, kope a škrábe. Párkrát je zasáhne, ale jejich sevření nepovolí ani o milimetr.

Zmítá se jako posedlá, sápe se po všem, na co dosáhne. Lapá po dechu.

Cítí, jak se jí zmocňuje závrať, jak její tělo ztrácí vědomí.

Chodidla se jí odlepují od chodníku. Je ve stavu beztlíže, déšť jí dopadá přímo na obličej.

Dopad na tvrdou podlahu. Opětovné bouchnutí dvou dveří.

Když se probudí, leží na jiné podlaze. Hlava jí třeští a vidí rozmazaně. Když se jí zrak projasní, skrze škvíru v pásce na očích něco spatří. Kresbu žilek na širokém dřevěném prkně, která se podobá čepici vánočního skřítky.

Pomalu zase začíná cítit své tělo. Leží na boku, s rukama svázanýma za zády. Když se jimi pokusí pohnout, zápěstí ji zabolí tak strašně, že chce vykřiknout, ale nedokáže vyplivnout látkový roubík. Dokonce i nohy má okolo kotníků a kolenou svázané tlustými provazy.

Pokouší se zvednout hlavu, ale svaly ji neposlouchají. Má pocit, jako by byla v mdlobách několik hodin. Džíny a svetr má provlhlé, ale bundu na sobě už nemá.

Kde to jsem? Kdo mě sem přivezl?

Slyší jen rytmus tichého bubnování deště do plechové střechy.

Vtom se otevrou dveře. Někdo kráčí rozhodnými kroky po prkenné podlaze.

Vidí jen pár hnědých bot s koženými štrápci, který se zastaví metr před ní, u kresby žilek ve tvaru vánočního skřítky. Jsou široce rozkročené, se špičkami vytočenými ven, levá bota netrpělivě podupává.

Pak se bota zklidní a v místnosti se rozhostí napjaté ticho.

Něco zachrastí. Od osoby stojící před ní se k ní snese stín.

Zatočí se jí hlava. Rozhostí se tma.

V posledním okamžiku zaslechne zvonění mobilního telefonu.

1

STOCKHOLM,
NEDĚLE 27. DUBNA 2014

Nathalie Svenssonová poděkovala za šampaňské, sklouzla z barové stoličky a opustila štědrého, avšak necharismatického burzovního makléře, jehož jméno už zapomněla. Byl příliš plachý a bez smyslu pro humor. Určitě by mu trvalo několik týdnů, než by se odhodlal k něčemu jinému než ji jen pozvat na další skleničku. Navíc měla tušení, že je ženatý, byť tvrdil opak; když poprvé pozvedl svou sklenici, všimla si na opáleném levém prsteníčku světlého proužku kůže.

K šatně odcházela nejistým krokem. Uvědomila si, že za to nemůžou jen nové boty od Diora na vysokých podpatcích a barevná světýlka disko koule, která se otáčela pod stropem. Kromě sklenice šampaňského vypila během večere ještě jedno suché martini a půl láhve vína. Věrna svému zvyku sice střídala alkohol a minerálku, ale i tak si očividně dopřála víc, než snesla.

Vyzvedla si kabát a zeptala se překvapivě čilého garderobiéra, kolik je hodin. Usmál se na ni a odpověděl: „Půl čtvrté, mám vám objednat taxi?“

„Děkuji, to není třeba,“ odvětila a opustila podnik.

Ve frontě před Café Opera stál tucet lidí. Hlídači právě vpouštěli vchodem pro VIP dovnitř dva mladíky. Zнала je z televize, nejspíš se objevili v X-Faktoru, Idolu nebo nějaké další z talentových soutěží, na které měla ve zvyku po návratu z práce domů nepřítomně civět.

Copak lidi nikdy nemají dost, přemítala a uvědomila si, že odpověď na tuto otázku je ona sama. Poděkovala s úsměvem hlídači, který před ní nadzvedl šňůru, soustředila se na to, aby vypadala střízlivě, a vydala se k pěší zóně mezi parkem Kungsträdgården a náměstím Karla XII.

Vzduch byl chladný. Nad ulicemi a náměstími se rozprostírala příjemná tma. Potřebovala se projít, aby se před cestou vlakem do Uppsaly alespoň trochu probrala. Možná, že si dokonce zvládne jít zaběhat na svou obvyklou běžeckou trasu okolo ostrova Djurgården. I když vypadala na svých čtyřicet pět let dobře, poslední dobou si povšimla, že jakmile se přestane hýbat, pár kilo přibere. Vždycky byla baculatá, ale zaoblená na těch správných místech, a sama se považovala za hezkou. Typická „plus size model“, jak říkávala Tyra Banks v pořadu *America's Next Top Model*. Ale i křivky mají své meze. Od chvíle, kdy překročila svou ideální váhu, se cítila spíše opuchlá než svůdná.

Proto si koupila pár běžeckých bot se svítícími podrážkami a nutila se chodit třikrát týdně běhat (někdy dvakrát, nebo taky vůbec, když se mohla vymluvit na počasí), byť sport nesnášela a vždy tvrdila, že si na zkouškách se sborem v Ekeby zacvičí dostatečně. Běhání bylo stejně nudné jako sledování sportu v televizi, ale alespoň u toho mohla poslouchat Backstreet Boys, One Direction nebo jinou chlapeckou skupinu, o které se nezmiňovala ani kolegům, ani přátelům ve sboru.

Zvláštní, pomyslela si, když uhýbala cyklistovi, který se řítí po cyklostezce směrem k Opere: Poprvé od začátku mého nového života jsem se rozhodla jít domů sama.

Posledního půl roku, co měla pronajatý jednopokojový byt na ulici Artillerigatan, jezdila do Stockholmu každý víkend, kdy u sebe neměla

děti, a dokonce i některé večery v týdnu, aby se setkala s muži, se kterými se seznámila na internetu či v hospodě.

Po devítiletém vztahu s Håkanem, v němž se cítila každým dnem otrávenější a stále víc se uzavírala do sebe, se utrhla z řetězu. Udělala to, o čem tajně snila, roztáhla křídla a zjistila, že ji stále ještě unesou.

Na začátku postupovala opatrně, ale po pár úspěšných leteckých pokusech a se zvednutým sebevědomím se odvážila vyrazet na stále delší jízdy. Romantické večere, šílené výlety a skvělý sex. Nové vjemy, nová těla, nový smích. Už bylo načase.

Až do rozchodu se vždy pokoušela zapadnout. Ve škole byla ambiciózní, snaživá a ve všech předmětech dostávala nejlepší známky. Po maturitě na gymnáziu nevěděla, co chce dál dělat. Věděla jen, že chce vykonávat respektovanou profesi, kde by mohla pomáhat lidem. Proto se zapsala na medicínu. Navzdory trémě a pocitu, že na to nikdy nebude mít, své volby nelitovala. Vztahu s Håkanem litovala o to víc.

Kvůli němu zabředávala během let stále hlouběji do role manželky advokáta a matky, která nemá jiné ambice než vystavovat na odiv svůj dokonalý vzhled a jednou týdně stát v zadní řadě sboru a zpívat. Její vlastní úspěchy coby vědkyně a psychiatricky se v Håkanově světě zaměřením na peníze nikdy nepočítaly. Z bezpečí se stala šed' a ona se s tím smířila.

Až do jednoho úterního večera dva týdny po jejích čtyřicátých pátých narozeninách, kdy vyndávala nádobí z myčky, stejně systematicky a pečlivě jako vždy. V tu chvíli jako by ji dohonil všechn ztracený čas, jako by se všechny potlačené pocity spojily do jednoho a rozhodly se prorazit ven z vězení, které si sama pro sebe postavila. Tehdy to ještě nevěděla, ale rozhodla se opustit Håkana, ještě než zavřela dvířka myčky.

Ted' měla v úmyslu všechna ztracená léta dohnat, a chtěla to dělat naplno. Její život už nebude černobílý, promění se v barevný. Nehodlala už promarnit ani sekundu.

Potají vyměňovala kousky svého dne zaplněné prací, dětmi a obtížnou matkou za svobodu, půvab a volné vztahy. Znovu se cítila přitažlivá a šťastná a došlo jí, že taková v nitru byla vždy. Čím měla své tělo raději, tím víc se líbilo také mužům.

I když ji kvůli Tee a Gabrielovi často dostihlo špatné svědomí, dařilo se jí ho potlačovat. Ujišťovala samu sebe, že jim je také lépe. Gabriel vykazoval méně známek ADHD a většinu druhého pololetí druhé třídy zvládl bez asistenta. Tichá a chytrá Tea si konečně začala ve školce hrát s kamarády, místo aby seděla ponořená v knihách a počítačových hrách. A především její děti získaly čilejší a šťastnější maminku.

Velký problém představoval Håkanův požadavek na výhradní péči o děti. Ona žádala samozřejmě péči střídavou a věděla, že on ji vlastně chce taky. Kromě její sebestřednosti a nezodpovědnosti neměl žádné argumenty. Advokátka, kterou si najala, tvrdila, že Håkan nemá šanci výhradní péči získat. Chtěl ji tak jen potrestat. Což jí opětovně potvrdilo, že udělala dobře, když ho opustila.

Občas ji napadlo, že Håkan prohlédl, co dělá ve Stockholmu – že vůbec nepřespává u Louise, že návštěv divadla a opery vůbec není tolik, kolik tvrdí.

Ale ne, uvažovala. Pokud by o jejím dvojím životě věděl, vmetl by jí ho do tváře. Nejhorší bylo, že by se ho při boji o děti nezdráhal použít jako argument.

Nejvyšší čas, abych začala žít svůj vlastní život, opakovala si. Byť to k nejlepším létům měla už jen kousek, koloběh času jí teď připadal tak reálný jako nikdy předtím. Vykvetla stejně pozdě jako letošní jaro, ale o to déle bude kvést.

Minula náměstí Blasieholmstorg a pokračovala směrem k nábřeží. Podpatky jí klapaly po chodníku a jejich klapot se rozléhal mezi kamennými zdmi, jako by byla ve spícím městě jediným živým člověkem.

Jako obvykle se vyhýbala kočičím hlavám a ráda si kousek zašla, jen aby mohla jít po hladké dlažbě.

Před aukční síní Bukowskis se náhle zastavila. Znovu to pocítila. Ten výrazný nepokoj, pocit, že ji někdo pronásleduje.

Vyděšeně se ohlédla. Všude ticho, nikde nikdo. Zhluboka se nadechla a rozhlédla se, zkoumala vchody, rohy domů a sochu koně na náměstí.

Máš bujnou představivost, uklidňovala se a pokračovala dál. Vyčinila si za přehnanou reakci, ale věděla, co za to může. Osoba v tmavě zelené bundě, která se poslední měsíc objevovala snad všude, kde se jen nachomýtl. Nikdy ho nebo ji neviděla zblízka, jen zdálky – před vchodem do nové budovy psychiatrie, před IKEA v Boländerna a na schodech Carolina Rediviva, uppsalské univerzitní knihovny. Dotyčný měl normální postavu, modré džíny a na hlavě vždy tmavě zelenou kapuci, aby mu nebylo vidět do obličeje.

Zpočátku si myslela, že jde o pouhé náhody, ale na to, aby to náhoda byla, k tomu docházelo podezřele často.

Netušila, kdo to může být. Samozřejmě že měla spoustu bláznivých pacientů, a když někomu odmítla napsat neschopenku či recept na lék ze seznamu narkotik, tak jí občas vyhrožovali. Ale žádné konkrétní podezření neměla.

Jako od lékařky se od ní očekávalo, že půjde příkladem, obzvláště poté, co loni na jaře obdržela cenu *Munken* pro nejlepšího pedagoga lékařské fakulty. Studenty by zcela jistě překvapilo, kdyby věděli, čemu se věnuje ve volném čase.

Nemůže to mít něco společného s tím, že je nyní jako přední švédská odbornice na antisociální poruchy osobnosti neoficiální členkou skupiny profilování pachatelů státní kriminálky? Její disertační práce o potlačených vzpomínkách u psychopatů vzbudila velkou pozornost a loni v červenci se v Malmö zúčastnila vyšetřování vraždy prostitutky.

Nebo to byl možná některý z mužů, co potkala? Neurochirurg, tesař či básník, co psal do šuplíku?

Ne. I když někteří byli zklamaní, když jim vysvětlila, že se s nimi už znovu setkat nechce, žádný z nich nebyl vyloženě zdrcený.

Nathalie se ohlédla přes rameno. Ulice byla prázdná a její vyděšené srdce se zklidňovalo. Občas – když byl Håkan obzvláště neodbytný – ji napadlo, že to je on. Že s ní hraje idiotskou hru, aby ji vyděsil. Ale tahle konstrukce byla tak chatrná, že se rozpadla ve chvíli, kdy ji blíže prozkoumala. Håkan byl navíc tento víkend v Oslu na konferenci.

Zastavila se u stánku Nybrogrillen a objednala si čokoládové mléko Pucko a zapečené párky s dvojitou přílohou. Mladík za pultem unaveně přikývl. Za chvíli jí podal objednané rychlé občerstvení. Hltavě jedla a pila, cítila, jak se jí projasňuje mysl.

Když přecházela ulici Birgera Jarla, něco jí v kožené bundě zavibrovalo. Vylovila mobil a viděla, že jí přišla textová zpráva.

Ahoj, jsi vzhůru? Jdu domů z R. Chceš se sejít? Rickard.

Po těle se jí rozlilo teplo a usmála se. Nejspíš vyrazí domů z baru Riche.

Ráda. Stojím před tvým pracovištěm. ☺

Představě, že ji bude uhánět mladá vycházející hvězda Činohry, by se před pár měsíci vysmála stejně jako tomu, že bude sedět v Riche na baru v černých šatech s hlubokým výstřihem a ledabyly se kymáčet na vysokých podpatcích, malinově zbarvené vložky jejích bot budou zářit a dokonale jí ladit s kabelkou.

Ta noc v jeho bytě před pouhými pár týdny byla nepřekonatelná. Na okamžik zavřela oči. Vybavila si jeho ruce na svém těle, jeho chraplavý hlas a jeho výdrž.

Stála tam s mobilem v ruce a čekala, ale žádná odpověď nepřicházela. Když uběhla minuta, postavila se na schody nad bronzovou hlavu Strindberga a přeletěla pohledem vodu. Na nebe se jako ruměnec vkrádal nad zábavním parkem Gröna Lund úsvit. Připadala si stejně nespěšná a žhnoucí jako ranní světlo.

Jedna z vlajek nad ní se zatřepetala a vtáhla ji zpátky do reality. Látkové praporky upoutávaly na *Hamleta* s Rickardem v hlavní roli a na moderní verzi opery *Don Juan*, unikátní spolupráci divadla a Opery. Táta ji a Louise pozval na páteční představení, pokud si dobře vzpomíná.

Znovu mrkla na displej. Stále žádná odpověď. Nechtěla vypadat nedočkavě, a tak se rozhodla, že půjde domů, ale přesně v té chvíli mobil zavibroval.

Za 10 min na Karlově nám.

Aby neměl dojem, že je snadno dostupná, vyčkala s odpovědí deset vteřin.

Ok.

Konverzaci vymazala, ostatně jako vždy od té doby, co jí Håkan slídl v mobilu, a vyrazila směrem k náměstí.

Mezi ulicemi Artillerigatan a Jungfrugatan procházela okolo Louise kliniky plastické chirurgie. Prohlédla si vystavené fotografie krásných mužů a žen a pouvažovala nad Louisiným návrhem, že by jí udělala modelaci prsou a liposukci břicha. „Sama jsem si to po rozvodu s Frankem nechala udělat a ani jeden den jsem toho nelitovala,“ vysvětlovala jí Louise jednoho večera, když popíjely v restauraci Sturehof. „A udělala bych ti samozřejmě cenu.“

Ano, proč ne, pomyslela si Nathalie a zkusmo si sáhla na prsa. S pevností i velikostí byla celkem spokojená, ale jak se říká – proč vzít za vděk dobrým, když to může být ještě lepší?

Vzpomněla si na Rickarda a vyrazila dál. Když došla až k mostu, obrátila se k vodě a rudnoucímu nebi zády a zabočila do ulice Narva-vägen.

Prošla okolo Frankova vchodu, který byl přímo proti Historickému muzeu. Zauvažovala, jestli se jí dnes večer neozval proto, že je v práci. Většinou se s ní chtěl vidět, když byla v hlavním městě. Louise i Frank s ní po rozvodu znovu navázali kontakt. Louise chtěla mít přítelkyni, se kterou by mohla probírat drby a vyhazovat si z kopýtka, Frank chtěl kamarádku, které by se mohl svěřovat.

Zkontrolovala čas. Zprávu jí poslal před čtvrthodinou. Přijdu právě včas, pomyslela si.

Zrovna když chtěla vejít na přechod u Karlova náměstí, spatřila Rickarda. Stál kousek od fontány, pohled upřený na mobilní telefon. Zvedla ruku a chtěla na něj zavolat, ale zarazila se, když si všimla postavy, která se spěšně zvedla z lavičky u fontány. Rozhodným krokem šla – nebo možná šel? – přímo k Rickardovi, který k ní stál obrácený zády.

Odrz vody se zaleskl na něčem, co měl neznámý v ruce.

Nathalie přimhouřila oči, aby v pološeru lépe viděla.

Ozvala se tupá rána. Rickard se zhroutil na zem. Neznámý ho chytil pod pažemi, dovedl k fontáně, vytáhl na její okraj a shodil ho do vody.

Nathalie nechápala, co se to před ní odehrává. Nervové dráhy propojující smysly s myšlenkami jako by se jíablokovaly.

Neznámý odběhl ke kolu, které stálo opřené o jeden z jilmů rostoucích okolo fontány. Při pohledu na tmavou bundu Nathalii ztuhla krev v žilách.

Stála tam jako zkamenělá a nevěřičně na něj hleděla.

Žádná kapuce, nýbrž tmavá čepice stažená do obličejce. Díky ranímu šeru a tmavému oblečení zůstal jeho obličej skrytý ve stínu.

Až když neznámý odjel na kole směrem ke stanici metra, rozběhla se k fontáně.

Blížila se k ní krok za krokem a měla pocit, že běží nekonečně pomalu.

Když k ní doběhla, jako první spatřila červené zrcadlo krve, která se rozlévala okolo Rickardovy hlavy jako svatozář.

Ležel na zádech s přivřenýma očima, černé pohorky se dotýkaly dna fontány, šedý kabát ztmavl a potopil se.

Vlezla do vody.

„Rickarde?“ slyšela se říkat, napůl tázavě.

Slova zanikla v šumění fontány.

Chytila ho za zátylek a vytáhla mu hlavu z vody. Krev z ní tekla proudem, na ruce ucítila lepkavé teplo.

Rickard zalapal po dechu a pokusil se na ni podívat. S vypětím všech sil pozvedl jednu ruku a sevřel jí paži. Zastřeným hlasem zasípal: „Vi... vi... vi...“

Jeho pohled pohasl. Brada mu klesla na hrud', tělo jí v pažích zvláčnělo a ztěžklo na dvojnásobek.

V hlavě měla dvě myšlenky.

To není pravda.

Adam.

2

Události následující půlhodiny si Nathalie Svenssonová pamatovala jen útržkovitě. Jak vytáhla Rickarda Ekengårda z vody a položila ho na zem vedle fontány. Jak se pokoušela zastavit krvácení tím, že mu k prsům tiskla jeho šálu a zároveň vytáčela 112. Jak mu kontrolovala pulz a dýchání a věděla, že je naživu, i když nereaguje na její zoufalé volání.

Na šterku pět metrů před tělem zastavila sanitka a zároveň k ní mezerou mezi okolními stromy vjížděl první policejní vůz. Záchranáři v zeleném jednali profesionálně, ale krev, která barvila zem a jejich oblečení do ruda, je očividně znervózňovala. Okamžitě si všimli, že obětí je Rickard Ekengård, ale nijak je to neovlivnilo, jen konstatovali fakta a dál pokračovali v naučených pohybech.

Rychle ven s nosítky, ochablé tělo na ně a do vozu. Zavést infuzi, aplikovat kyslík a hrudní koš stlačit tlakovým obvazem.

Řidič Natalii zabránil následovat nosítka do sanitky a zavřel dveře. O tři sekundy později se v šedém svítání rozlilo ostré modré světlo majáků. Zvuk sirén se odrážel mezi kamennými fasádami a sanitka spěšně zmizela v ulici Karlavägen.

Policista v uniformě jí přehodil přes ramena příkrývku a odvedl ji k lavičce před modrobílou plastovou páskou, která brzy uzavřela okolí fontány a ponechala jen východ k metru, tam, kde zmizel vrah na kole.

Policista s policistkou jí kladli otázky a mluvili do vysílačky. Brzy bylo na místě tucet policistů. Slyšela se, jak odpovídá, ale její hlas jako by patřil někomu jinému.

Rickard Ekengård.

Přímo před jejíma očima ho někdo postřelil a hodil do fontány.

Dokázala však myslet jen na Adama, lásku svého života, kterého jí osud tak brutálně vzal. Bylo to před deseti lety, ale představa toho, jak ho někdo střelil do zad a nechal vykrváčet ve fontáně před hlavním nádražím v Uppsale, nevybledla. To však neviděla na vlastní oči. Nebylo dne, kdy by si na něj nevzpomněla. A vzpomínky v ní ještě oživil televizní pořad *Nevyřešené zločiny*, který na začátku měsíce jeho případ rozebíral.

Ted' se stala svědkem toho, jak byl podobným způsobem přepaden Rickard.

Ne, to nemůže být pravda, říkala si, vzbud'te mě z té noční mýry.

Přijížděli další policisté. Slyšela, jak jeden z nich telefonuje a pokouší se najít někoho, kdo by zavřel vodu, jak se u uzavírky k ulici Narvavägen zastavili tři zvědaví mladíci, jak cvakal fotoaparát, když fotograf v rychlém tempu pořizoval snímky. Přijelo černé auto s dvěma muži. Oblékli si bílé overaly, rukavice a návleky na boty a přišli ke kaluži krve.

Otrásla se zimou, přitáhla si přikrývku blíže k tělu, ale zbytečně.

Nevěděla, jak dlouho tam už sedí a upírá pohled na kaskády vody. Někdo si k ní přisedl a položil jí ruku na rameno.

„Ahoj, Nathalie. Jak je?“

Frank. Byť jeho hlas postrádal pro něj typicky hluboký kovový tón, ihned ho poznala. Obrátila se k němu a setkala se s pohledem jeho zapadlých šedých očí. Byly celé zarudlé a zkoumaly ji tak nervózně, že počáteční úlevu z toho, že ho vidí, nahradily obavy. Seděl blízko u ní, jeho mužný obličej zbrázděný vráskami působil znepokojeně. Jako obvykle měl na sobě černou koženou bundu, tričko a džíny. Na bradě měl

ranku, která vypadala, že právě přestala krváčet. Horní ret měl vyboulený žvýkacím tabákem, na tváři se mu ježilo nahnědlé strniště.

„Co tu děláš?“ zeptala se.

„Nathalie, jsem tu ve službě,“ odpověděl ve snaze ukázat, že se ovládá, ale jeho hlas zněl i tak zvláště. „Mám směnu na kriminálce, před deseti minutami vyhlásili poplach.“

Cítila, jak jí smyslové vjemy víří mozkem a vytvářejí neproniknutelný chaos. Slyšela se říkat: „Zrovna jsem šla okolo tvého vchodu... před minutou... měla jsem v plánu ti dnes zavolat... ale něco mi do toho přišlo... pak jsem přišla sem a...“

Hlas se jí zlomil a do očí jí stoupily slzy.

„Vím, co se tak zhruba stalo,“ řekl Frank a objal ji jednou paží; do těla jí hned začalo proudit teplo. „Muselo to být strašné...“

Přikývla a podívala se na něj.

„Co to máš na bradě?“

„Ale, to nic není,“ odvětil. „Jen jsem se řízl žiletkou.“

Na to, aby poznala, že lže, nemusela být lékařkou.

„Byl jsi doma?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl a sundal ruku z jejího ramene. „Co jsi tu dělala?“

„Šla jsem domů... z Café Opera... byla jsem se projít, nadýchat čerstvého vzduchu.“

Lež přišla sama od sebe. Chtěla změnit téma, zeptala se: „Přežije to?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Frank. „Právě ho vezou na operační sál. Samozřejmě pracujeme, jako by šlo o vraždu. Všechny dostupné hlídky prohledávají oblast, kde pachatel zmizel,“ kývl k metru.

Nathaliiny myšlenky se zatoulaly k vraždě Anny Lindhové, švédské ministryně zahraničí. Jak lékaři na tiskové konferenci prohlásili, že její stav je stabilizovaný. Jak byla o několik hodin později prohlášena za mrtvou.

„Bylo to strašné,“ zamumlala a pohlédla na svoje boty. Byly rudé jako Rickardova krev.

Po štěrku se k nim blížily kroky a do jejího zorného pole vstoupila drobná hubená postava.

„Ahoj, Nathalie,“ uslyšela pozdrav Angeliky Hübinettové.

Otočila hlavu a setkala se s pohledem soudní lékařky.

„Co tady děláš?“ podivila se Angelica a dívala se střídavě na ni a Franka.

Nathalie poznala Angelicu při práci se skupinou profilování pachatelů. Byla milá, schopná a odměřená.

„Je tu jako svědek,“ vysvětlil Frank.

„Aha,“ přikývla Angelica. „Jen mě napadlo, jestli náhodou nemobilizovali SPP.“

„Ne,“ odpověděl Frank, „na to je přece příliš brzo.“

„To ano,“ souhlasila Angelica. „Já tu jsem totiž normálně ve službě.“

Další pohled na Nathalii a další přikývnutí, které by se s trochou dobré vůle dalo vyložit jako schválení.

„Dávej na sebe pozor, Nathalie. Měj se.“

Angelica Hübinettová odešla dlouhými kroky ke svým kolegům u fontány. Frank se obrátil k Nathalii a významně nadzvedl obočí. I když ji do SPP doporučil on, zrovna dvakrát se mu nelíbilo, když se skupina pletla kriminálce do práce.

„Můžeš mi znovu popsat, co jsi viděla?“ požádal ji Frank a zapnul diktafon.

Přinutila se vybavit si sled událostí ještě jednou.

O setkání s Rickardem však neřekla nic. Frank o mužích, se kterými se setkávala, nic nevěděl, a tak to mělo i zůstat. Navíc to s přepadením mělo jen stěží něco společného.

Frank si hladil ukazováčkem ranku na bradě.

„Nathalie, chápu, že to musí být velmi těžké,“ řekl.

„Vůbec tomu nerozumím,“ odpověděla, ale v pŕlce vĕty se jí zlomil hlas.

Do očí jí znovu stoupily slzy a svĕt se rozmlŕil.

„Bylo to pŕed deseti lety,“ zamumlala.

„Já vím. Taky mi chybí.“

Frank ztichl.

Byl Adamův nejlepší pŕitel. Nathalie a Louise je poznaly na začátku studia medicíny. Po nĕkolika tŕdnech se z nich staly dva páry.

„Napadá tě ještĕ nĕco, co by pro nás mohlo bŕt dŕleŕitĕ?“ zeptal se Frank po chvíli.

Nathalie se podívala pŕímo pŕed sebe a zhluboka se nadechla. Kruh jilmů splynul s bílým vodopádem vody. Zavŕela oči. Cítala, jak její tělo na studené lavičce ztĕžklo, rty jí znecitlivĕly a hlas odumŕel.

„Musím domů.“

„Zaŕídím to,“ nabídl se Frank. „Kdy jedeš do Uppsaly?“

„Nevím, jedu vlakem jako vŕdycky, musím bŕt doma nejpozdĕji v sedm veĕer.“

„Zavolej mi, hned jak se probudíš.“

Frank se zvedl a naŕídil jednomu z policistů, aby jí zavezl domů. Ne protestovala, byt' to k bytu na ulici Artillerigatan bylo jen pĕt set metrů.

O minutu pozdĕji uŕ otevírala u pŕechodu, kde se stala svĕdkem útoku, dveŕe oznaĕeného policejního auta. Když je zavírala, uslyšela volání kriminalistického technika obleĕeného v bílém pracovním odĕvu. Ten stál u jilmu, o který měl pachatel opŕené kolo. „Franku! Nĕco jsem tu našel, to musíš vidĕt!“

3

„Mám s vámi jít dovnitř?“ zeptal se Nathalie policista Hansson, když zastavil před vchodem do čísla 32 na ulici Artillerigatan. Otočila se k němu, postřehla, jak bubnuje prsty o volant.

„Ne, díky, já to zvládnu,“ odpověděla a otevřela dveře. „Díky za svezení.“

Spustila nohy na asfalt a vystoupila. Zvedla ruku na pozdrav a otočila se k policistovi zády, aniž by se na něj podívala. Zhluboka se nadechla svěžího vzduchu a slyšela, jak hodiny na kostele Hedviky Eleonory odbíjejí půl šesté. Na stromech před železným plotem hřbitova na druhé straně ulice cvrlikali ptáci. Modré, bílé a fialové ladoňky v tmavé zemi zápasily se skvrnami sněhu, které pokrývaly zemi tam, kde za nepravidelně rozmístěnými náhrobními kameny nejspíš pořád ještě ležel stín.

Policejní auto odbočilo doprava na ulici Storgatan, ještě než vešla do vchodu. Ujistila se, že se dveře za ní zavřely, a vyšla po schodech do čtvrtého patra. Každá buňka jejího těla vibrovala neklidem a ona sama byla nevýslovně unavená.

V malé chodbě, do které se vešlo právě tak pět háčků, botník, zrcadlo a dveře na toaletu, ze sebe shodila kabát a boty. Ucítla, jak její chodidla těžce dopadla na parkety, jako by přistála po dlouhém letu. Pohlédla

na nápadně umístěné neonové běžecké boty a uvědomila si, že tento víkend žádnou běžeckou trasu v parku nepoběží. Jako by to snad bylo důležité.

Když spatřila ve velkém zrcadle svůj odraz, trhla sebou. Tmavě hnědé kadeře jí schlíple visely na ramena, řasenka jí pod očima namalovala černé stíny, tváře měla napuchlé a rty bledé.

Zašklebila se a po třech krocích se ocitla v jediném pokoji bytu. Ranní šero dopadalo dovnitř oknem obráceným k severozápadu. Větve poseté pupeny stále ještě umožňovaly výhled přes hřbitov na náměstí Östermalmstorg.

Ve snaze dát se dohromady přejížděla pohledem po dobře známých a s velkou péčí vybavených dvaceti dvou metrech čtverečních. Nalevo stála knihovna s přehrávačem, na kterém si před odchodem do Café Opera pouštěla první desku od Aviciiho, postel a kuchyňský kout. Nástěnky s máminými fotokolážemi, orientální koberec, co dostala od táty, a křeslo od designéra Arneho Jacobsena, které si koupila v internetové aukci.

Mezi květináči s bílými orchidejemi ležely předražené videohry, které koupila Gabrielovi a Tee. Uprostřed místnosti stál stojan na noty s písněmi do sboru na tento týden. Pověsila si na něj medaili z loňské běžecké soutěže pro ženy jako připomínku toho, že má víc trénovat. Snažila se to tam zútulnit.

Ted' však něco bylo jinak. Obvyklý pocit bezpečí zmizel. Těkala pohledem, chtěla zjistit proč. Zahleděla se na bíle pruhovaný závěs zakrývající přístěnek mezi postelí a kuchyňským koutem. Nebyly ty záhyby předtím jinak? Proč je látka půl metru nad parketami vyboulená?

Bez přemýšlení přistoupila k závěsu a odhrnula ho stranou.

Samozřejmě že tam nikdo nebyl. Jen běžné úklidové potřeby a žehlicí prkno.

Ohnutá hadice vysavače mířila do pokoje.

Oddechla si a zakroutila hlavou nad svou představivostí. Ještě jednou si před vnitřním zrakem vyvolala vzpomínku na pronásledovatele. Jak zmizel za rohem, ten pocit, že je neustále nablízku, ale vždy mimo dosah.

Svlékla si šaty a pověšila je na své místo mezi ostatní oblečení do skříně. V kuchyňském koutu vzala vitaminovou tabletu a hodila ji do sklenice s vodou. Šum tablety jí připomněl fontánu. Osobu na lavičce, bleskový útok a krev, co zbarvila vodu do ruda. Rickarda, jak ji chytil za paži a slova: „Vi... vi...“

Poslední vteřina vědomí v jeho zraku, jako by pohled na ni byl to poslední, co si s sebou vzal.

Co chtěl říct?

Viděl jsem ho?

Rickarde. Přežiješ to?

Potlačila nutkání zavolat do nemocnice a zeptat se na něj. Uvědomovala si, že by to bylo zbytečné. Ať to vypadá jakkoliv nemožně, musí se pokusit usnout.

Vrátila se do koupelny, odklonila zrcadlo na skříně, aby se na sebe nemusela dívat, a z kosmetické taštičky vytáhla půlku Oxazepamu. Uklidňující léky většinou nebrala, ale toto je stav nouze.

Zajistila háček na dveřích, vysvlékla se a vlezla do sprchy. Otáčela kohoutkem, dokud ji voda nepálila na kůži a pára ji nezahalila průsvitným oblakem.

Díky horku a proudu vody na těle začaly ze zmatku pocitů krystalizovat myšlenky.

To, co se stalo, bylo stejně nepochopitelné jako skutečné. Jako lékařka byla zvyklá přepínat mezi empatií a logikou, ale teď se cítila stejně bezmocně jako pacienti, co se před ní občas zhroutili.

Byla svědkem pokusu o vraždu Rickarda Ekengärda.

Kdybych mu nezastavila krvácení a nezavolala záchranku tak rychle, zemřel by, pomyslela si a vyplachovala si pěnu z vlasů.

Rickard. Co to do něj tak náhle vjelo, že se s ní chtěl potkat? Byl prostě jen opilý, nadržžený, na cestě z hospody a chtěl zkusit, zda by s ním šla domů?

Nathalie si vybavila večer v Riche před pár týdny. Seděla u baru a pila víno, když se posadil vedle ní a pozdravil ji. Překvapilo ji to. Samozřejmě že si všimla, jak po ní hází očkem od stolu, u kterého seděl se svými hereckými kolegy, ale nikdy by ji nenapadlo, že by za ní přišel. Rozhovor plynul, vyměňovali si běžná fakta a prokládali je žerty. Na rozdíl od mnoha dalších mužů působil dojmem, že ho její odpovědi skutečně zajímají. To ji potěšilo, uvolnila se. Ptal se na její rodinu, co obnáší práce psychiatricky, na sbor a rozvod (který ve většině případů nezmiňovala).

Hodiny ubíhaly. Když jim barman řekl, že budou zavírat, pozval ji Rickard k sobě domů na láhev vyzrálého Amarone, kterou dostal od ředitele Činohry. Byl veselý a rozjařený, mluvil o hře, kterou zrovna zkoušel, a o blížícím se filmovém projektu.

Ale když se posadili na velkou koženou sedačku a přitukli si vínem rubínové barvy, zvažněl. Řekl jí, že píše autobiografii a že hodlá všechno odhalit.

Než se ho stihla zeptat, cože to chce odhalovat, naklonil se k ní a políbil ji. Jeho dlaň se začala sunout vzhůru a ona ho objala okolo krku. Milovali se několikrát.

Potom jí řekl, že je zvyklý spávat sám. Až do chvíle, kdy jí poslal zprávu, si nenapsali.

Nathalie zastavila vodu. Z tepla a Oxazepamu se cítila unavená a otupělá. Pečlivě se osušila novým ručníkem od Ralphi Laurena, oblékla si saténovou noční košilku a tři minuty si čistila zuby. Potom zhasla všechny lampičky a přistoupila k oknu, aby zatáhla závěsy. Chvilí tam

stála s pohledem upřeným na hřbitov, kde na štěrku vysypané cestičce hopkali tři vrabčáci. Hroby se na okamžik zatočily a splynuly do jednoho velkého šedého kamene.

Příšerná připomínka Adamovy smrti jí rezonovala v těle. Slova policistů jí rozbila život na kousky a to, co sama onu noc prožila, se proměnilo v neproniknutelnou temnotu, která v ní byla od té doby pohřbená.

Vyšetřování vraždy, kterého se účastnil i Frank jakožto čerstvě jmenovaný inspektor, nikam nevedlo. Věděli jen to, že Adam byl venku pozdě do noci kvůli nějaké zakázce, ale jaké, to netušili. Saab, který sdílel s kolegou, stál na ulici Salagatan před kolegovým domem. Adam ho ten večer použil a podle dohody také vrátil, nejspíš něco málo po jedné. Jelikož se žádné jiné vysvětlení nenabízelo, byl Adam nejspíše na cestě do redakce *Nových uppsalských novin*. Nikdo netušil, co tam chtěl uprostřed noci dělat, ale týden před tím přišel do redakce novin anonymní tip, a od té doby se choval divně.

Navzdory všem snahám policie se nikdy nepovedlo zjistit, na jaké informaci to Adam pracoval. Jediným svědkem byl taxikář, co si o půlnoci udělal pauzu na cigárko a našel Adama ve fontáně.

Než taxikář vystoupil ze svého vozu, všiml si někoho, kdo běžel na sever, k parkovišti u radnice. O deset vteřin později uslyšel startovat auto. Nedokázal určit, co to bylo za auto, ani prchajícího blíže popsat. Potom přišel k fontáně, kde ve vodě plavalo Adamovo tělo.

Krev se kolem něj vznášela jako rudý mrak. Tělo bylo při příjezdu sanitky stále ještě teplé, pokusy o oživení však nepřinesly žádný výsledek.

V té chvíli na ni dolehla *ta hrůza*.

Další obrazy, další bolest. Stála u okna a křečovitě svírala okenní rám.

Policie přišla s teorií loupežného přepadení, které se pachatelům vymklo z rukou. Adamův fotoaparát a peněženka se totiž nenašly a v Uppsale tehdy řádl násilnický gang z východní Evropy. Nathalie této verzi

nikdy neuvěřila. Toto přesvědčení v ní ještě posílily *Nevyřešené zločiny*. V pořadu se neobjevilo nic konkrétního, co by oficiální teorii popřelo, ale profesor, který tam působil jako poradce, byl toho názoru, že se v případě vyskytla spousta nejasností. Po vysílání Nathalie vylezla na půdu a našla krabice s Adamovými věcmi. Ve chvíli, kdy zvedala víko první krabice, si to rozmyslela. Nikdy se do nich nepodívala. Po vraždě na to byla příliš smutná a později, když už se smutek dal zvládnout, se bála toho, že by ji znovu přemohl. Policie navíc obsah krabic důkladně prohlédla.

Snad budou tentokrát úspěšnější. Možná už pachatele dopadli. Možná to Rickard přežije.

Adam. Rickard.

Deset let náhle nic neznamenal.

Ve vybojovaném okamžiku odhodlání zatáhla závěsy a dopotácela se do postele.

Donutila se zavřít oči. Ztratila vědomí a upadla do hlubokého spánku.

O půl sedmé mobil na psacím stole zavibroval. Displej rozsvítila nová zpráva.

To jsem rád, že jsi dorazila domů v pořádku. Doufám, že se ti podařilo usnout. Nezapomněla jsi, že ne? Tvůj přítel.

Zdalo se jí o Adamovi a nic neslyšela.

4

UPPSALA 2004

Když dorazila domů, do bytu na ulici Gustava Kjellberga, byla zcela vyčerpaná. Denní služba na psychiatrické ambulanci byl jeden velký chaos. Od posouzení nedobrovolné hospitalizace psychotického řidiče nákladních aut, co na ni čekal od rána, kdy převzala směnu, po registraci ženy z Alžírsko se sebevražednými sklony, které bylo oznámeno rozhodnutí o vyhoštění, neměla přestávku déle než deset minut. Jelikož primář odjel na počítačový kurz, musela ho zastupovat a jako nedávná absolventka činit rozhodnutí daleko přesahující její kompetence. A aby toho nebylo málo, u oběda jí zavolala máma a poprosila ji, aby sepsala pozvánku na vernisáž blížící se výstavy jejích fotografií. Byť měla Nathalie tisíc důvodů proč říci ne, kývla na to. Vysvětlit mámě, že nestíhá, by zabralo dvakrát tolik času.

Doufám, že Adam uvařil večeři, pomyslela si, když vycházela poslední schody ke dvoupokojovému bytu ve třetím patře.

Překvapilo ji, když našla vstupní dveře zamčené. Copak Adam nejel domů, jak jí slíbil, když spolu mluvili před odpolední vizitou?

Mrkla na hodinky. Pět minut po šesté. Měl být doma před víc než hodinou.

Odemkla a vešla dovnitř. Na stole se povalovaly zbytky od snídaně. Pod vlivem únavy a nízké hladiny krevního cukru nahlas zaklela. Adamův nedostatečný smysl pro pořádek ji rozčilloval ze všeho nejvíc.

Vyťukala jeho číslo, nadávka jí zněla v uších.

Nebral to. Ozvala se jen zdvořilá, předem nahraná zpráva, ve které ji požádal, aby zavolala znovu, nebo kontaktovala redakci novin.

Sesbírala nádobí a utěrku zašpiněnou od marmelády hodila do prádla. Naštvaně si pomyslela, že Adam se určitě zabývá tím článkem o výchovném ústavu, který zmiňoval minulý týden. Nebo to je něco s tím uraženým hercem, co mu vyhrožoval v knihkupectví u Lundequistska. Nejspíš se v řadě neustále přibývajících Adamových úkolů objevil nějaký další – jeden důležitější než druhý, bez možnosti kterýkoliv z nich upřednostnit.

Adam měl ve zvyku pracovat přesčas. Poslední dobou se to stávalo spíše pravidlem než výjimkou. Neustále měl na programu další rozhovory, články, na jejichž vydání se spěchalo, a příběhy, co měl napsat. Dosud neprotestovala, ale začínala toho mít právě tak dost. Za hodinu měli vyrážet na večírek do kampusu. A slíbili ještě Louise, Håkanovi a dalším z jejich party, že předtím zajdou k Frankovi domů na skleňičku. Jestli má vůbec stihnout sprchu a upravit se, nemá čas hrát si teď na uklízečku a kuchařku.

Představila si Adama a přes to všechno se nedokázala neusmát. Tomu, jak byl ambiciózní, jak chtěl každý den ukázat, že na to má, jak zuby nehty bojoval o to, aby se dočasné místo v *Nových uppsalských novinách* na podzim změnilo ve stálé. Věděla, že si Adam hluboko v sobě nese komplex z toho, že se Nathalie narodila do „lepší rodiny“, jak svým ironickým způsobem říkával. Adam pocházel z prostých poměrů – jeho maminka byla po třiceti letech práce pečovatelky v invalidním důchodu a tatínek byl zaměstnán jako řidič vysokozdvizného vozíku u firmy vyrábějící kávu. Její vlastní rodiče se sice jmenovali obyčejně Nilsonovi,

ale táta Victor byl uznávaným obchodníkem, vlastnil několik hotelů a často se objevoval v tisku ve spojitosti se svou politickou aktivitou ve věci rovnoprávnosti. Máma Sonja pocházela ze vznešené rodiny ze stockholmského Östermalmu a třídní myšlení měla v krvi.

Nathalie vešla do koupelny a oblečení hodila do koše na prádlo. Stáhla zasnubní prsten a vydrhla ho dezinfekcí na ruce, kterou si přinesla domů z ambulance.

Sprchovala se teplou vodou a znovu si vzpomněla na Adama.

Zítřka to bude devět měsíců, co se zasnoubili. Těšila se na svatbu a děti. Byl to pro ni samozřejmý osobní cíl. Často si představovala, jak budou jejich děti vypadat, jak budou mluvit a pohybovat se. Touha po mateřství byla jako žár, jenž v ní každým dnem vzrůstal.

Brzy jí bude třicet pět. Už měla pomalu nejvyšší čas, ale chtěla, aby datum svatby navrhl Adam. Možná na podzim, zadoufala a vmasírovala si do vlasů balzám. Když vyšla ze sprchy, zaslechla z chodby jeho hlas: „Nathalie? Haló?“

I přes vodu v uších poznala, že je rozrušený.

Rychle se zabalila do ručníku a otevřela dveře. Střetla se s pohledem jeho hnědých očí a její pocit se potvrdil – něco se stalo.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Nic,“ zavrtěl hlavou a zouval si boty.

„Tak mi to řekni! Vždyť vidím, že se něco stalo.“

„Promiň, že jdu pozdě,“ řekl a podíval se na hodinky, co mu koupila k narozeninám.

Položila mu na tvář svou vlhkou dlaň, snažila se zachytit jeho pohled.

„Ale no tak, řekni mi to! Spěcháme.“

Rázně vešel do kuchyně. Přímo z krabice vypil zbytek jablečného džusu. Pak položil tetrapak na kuchyňskou linku a vážně se na ni zadíval.

„Dostala se ke mně jistá informace, proto jdu pozdě. Tentokrát to může být fakt něco...“

Osušil si ústa hřbetem ruky, přistoupil k ní o krok blíž a řekl s takovou vážností, jakou u něj ještě neviděla: „Nathalie, za tohle bych mohl dostat Velkou novinářskou cenu.“

5

STOCKHOLM,
PONDĚLÍ 28. DUBNA 2014

Narůžovělá se prohnula s oranžovou a Nathalie ucítila na víčkách teplo. Pomalu se probírala ze snu o Adamovi. Byl opravdovější než ty v posledních letech. Slyšela jeho hlas, objímala ho, cítila jeho vůni, chutnala jeho sláný pot. Vše v nelogické směsce působící jako ta nejpřirozenější věc na světě.

V duši neexistuje čas, myslela si vždy, když prožívala scény z velmi odlišných období svého života stejně intenzivně jako tehdy, když je zažívala ve skutečnosti.

Adam. Byť se ho snažila uchovat v paměti, jeho obraz vybledl a nahradily ho mučivé vzpomínky na Rickardovo přepadení. Nepříjemný pocit neskutečna, se kterým usnula, se jí znovu zmocnil. Dusivé temno, které nemohla a ani nechtěla pojmenovat.

Pozorovala bílý strop nad sebou a pohled jí utkvěl na trhlině v omítce ve tvaru pŕlměsíce. Bolela ji hlava a noční košilka se jí lepila na zpočenou kůži. Tělo měla jako umrtvené a sílil v ní dojem, že se už nikdy nedokáže zvednout.

Aby tomu ochromujícímu pocitu unikla, donutila se přehodit nohy přes okraj postele. Podívala se na radiobudík na nočním stolku. Pět minut po desáté.

Odvrávorala ke kuchyňskému koutu a vypila dvě sklenice pomerančového džusu. Dodal jí dost energie na to, aby zvládla dojít k oknu. Otevřela ho na pěticentimetrovou škvíru, kterou jí dovolila páčka. Tělo jí ovanul čerstvý chladný vzduch a noční košilka se odlepila od těla.

Na trhu na náměstí se čile obchodovalo, jako by se nic nestalo. Napadlo ji, že to všechno byl jen zlý sen. Zvedla z psacího stolu mobil, aby si přečetla noviny *Aftonbladet*.

Zablikala na ni zpráva. Přišla v 6.32.

Možná ji poslal někdo z mužů, se kterými se seznámila?

Přečetla si ji. Čtyřikrát. Mobil jí ztěžkl v ruce. Do krve se jí vyplavil adrenalin a zahnal únavu. Jednotlivá slova byla triviální, ale dohromady a v dané souvislosti vytvořila to nejhorší přání dobrého rána, co kdy dostala.

To jsem rád, že jsi dorazila domů v pořádku. Doufám, že se ti podařilo usnout. Nezapomněla jsi, že ne? Tvůj přítel.

Zašátrala po propisce, zapsala si číslo na reklamní leták obchodu Hemköp a zavolala na vyhledávání telefonních čísel. Dozvěděla se, že číslo patří k neregistrované předplacené kartě.

To jsi určitě ty. Ten, kdo mě sleduje.

Vzpomínky na všechny okamžiky, kdy spatřila svého pronásledovatele, se spojily ve film a ten se jí začal přehrávat před vnitřním zrakem.

Jsi tu? Sledoval jsi mě včera?

Vrátila se k oknu. Přeletěla pohledem ulici, hřbitov a náměstí. Zele-nou bundu na sobě nikdo neměl a nezdálo se, že by ji někdo pozoroval.

Myšlenky se jí rozutekly. Až do včerejška se pronásledovatel objevoval jen v Uppsale. Nikdo kromě Franka, Louise, mámy a táty o stockholmském bytu nevěděl.

Sledoval jsi mě sem?

Každopádně to posunulo celé tohle šílenství na novou úroveň. Je rozdíl někoho pozorovat na domácí půdě a sledovat ho i na cestách.

Svaly okolo hrudního koše se jí stáhly. Naklonila se ke škvíře v okně a znovu se nadechla. Pak pomalu vydechla a počítala přitom do tří, jak vždy nařizovala pacientům s panickými záchvaty.

Vybavovala si, že ji z Karlova náměstí vezla domů policie. Podle toho, co si pamatovala, je nikdo nesledoval, ale na druhou stranu – kdyby ano, tak by si toho možná ani nevšimla.

Nebo jsi byl na náměstí, viděl jsi mě nastupovat do auta, došlo ti, že mě vezou sem, a napsal jsi mi, až když jsem usnula?

Proč by jí jinak o půl sedmé ráno psal „doufám, že se ti podařilo usnout“?

Znovu se zadívala na displej.

Nezapomněla jsi, že ne? Tvůj přítel.

„Můj přítel rozhodně nejsi, ať už jsi kdokoliv,“ zamumlala.

Ještě jednou si vybavila svého pronásledovatele. Jeho vzhled byl mlhavý a neurčitý; zelená bunda s kapucí, běžná stavba těla, úsporné pohyby.

Mohl by to být ten samý člověk, co přepadl Rickarda?

Vyhledala v seznamu kontaktů Franka. Zvedl to po třetím zazvonění. Mluvil ušvaně a v pozadí se ozývalo hlučení lidských hlasů.

„Ahoj, to jsem já...“

„Výborně,“ prohlásil Frank. „Právě jsem ti chtěl zavolat a poprosit tě, abys přišla, musím se tě zeptat na pár věcí.“

„Jistě,“ souhlasila. „Žije?“

Frank váhal s odpovědí.

„Tak ty jsi ještě neviděla zprávy? Ne, Nathalie, je mi líto, ale Rickard Ekengård zemřel. I když zavolali dva nejlepší švédské specialisty na hrudní chirurgii a dali mu polovinu zásob stockholmské krevní banky, nešlo ho zachránit. Dozvěděl jsem se to před hodinou.“

Krev ve vodě se jí zableskla před očima a na sekundu zbarvila její byt do ruda. Vrátila se ke škvíře v okně. Frank mluvil dál, aniž se ho musela ptát: „Žádného podezřelého jsme nezadrželi. Půltucet svědků viděl v blízkosti místa činu cyklistu ve tmavé bundě, v čepici i bez ní. Svědectví jsou jako obvykle neurčitá a protiřečí si. Nejde dokonce ani určit, zda šlo o muže, či ženu... Pár lidí slyšelo ‚úder‘ nebo ‚ránu‘, ale i v tomto bodě se jejich výpovědi liší.“

Někdo ho znovu přerušil a Frank popuzeně odsekl: „Počkej chvíli, hned přijdu.“ Pak se jeho hlas znovu přiblížil k mikrofonu. „Chirurgové vyjmuli kulku. Ta je teď na cestě do Státní kriminalistické laboratoře. Snad poznají, z jaké zbraně byla vystřelena. Můžeš sem přijít?“

Nathalie těžce dosedla na okraj postele, v těle cítila tíhu a touhu vrátit se do snu.

„Samozřejmě,“ odpověděla. „Budu tam za půl hodiny.“

Ukončila hovor a otevřela aplikaci *Aftonbladet*. Velké titulky, fotografie Rickarda, zprávy o vraždě a herečtí kolegové vyjadřující soustrast. Udělalo se jí špatně.

Musí tu zprávu ukázat Frankovi, rozhodla se. *Ať jsi kdokoliv, tohle jsi přehnal.*

Vysvlékla si noční košilku a natáhla si džíny a bílé bavlněné tričko. Zhltnula banán a hrst kešu oříšků. Všechno to spláchla hrnkem instantní kávy a sklenicí aspirinu jako prevenci proti bolesti hlavy.

Navzdory běžným činnostem vše působilo hrozivě a cize.

Zavolala Gabrielovi na mobil, ale nezvedal to. Håkanův hlas byl sice tím posledním, co chtěla slyšet, ale i tak navolila jeho číslo. Zněl překvapeně a podrážděně. Prohlásil, že je na letišti v Göteborgu a nemá čas se s ní vybavovat. Spolkla svou hrdost a zeptala se na děti.

„Můžeš přece zavolat jim, jestli tě to zajímá?“ přerušil ji.

„Nikdo to nezvedá,“ odpověděla, byť měla rozhovor ukončit.

„Gabriel je na fotbalovém tréninku a Tea peče s babičkou koláče.“

Z těch slov ji začalo pálit v očích. Zatařala zuby, řekla, že je vyzvedne v sedm, jak se domluvili, a ukončila hovor. Oblékla si koženou bundu a nahlédla do kukátka. Nikdo tam nebyl. Pečlivě za sebou zamkla dveře a sešla po schodech dolů.

Ve slunečních brýlích na ochranu proti ostrému dopolednímu světlu kráčela po chodníku k ulici Karlavägen. Slunce hřálo, ale jeho teplo bylo nespolehlivé a neslo v sobě ledový chlad zimy. Jakmile Nathalie vešla do stínu budov, začala mrznout.

Na křižovatce prošla okolo kiosku, kde si často z náhlého popudu kupovala zmrzlinu a sladkosti. Všechny titulní strany vykřikovaly obřími verzálkami:

RICKARD EKENGÅRD ZAVRAŽDĚN NA KARLOVĚ NÁMĚSTÍ

Bezděčně se zahleděla na ulici před sebou a zavolala Louise.

„Cože? Děláš si srandu?“ vyhrkla Lousie, když jí Nathalie všechno vysypala.

Louise byla hovornější než obvykle, sama šla přes Karlovo náměstí dvě hodiny před vraždou po cestě domů z večírku. Byla sama a svědkem se tak dost dobře mohla stát i ona.

„To je šílené, Nathalie! A ze všech lidí zrovna Rickard Ekengård! Kdy jsi to šla k němu domů, to bylo teprve před dvěma týdny, ne?“

„Jo,“ povzdechla si Nathalie.

„Neuvěřitelné,“ prohlásila Louise. „Co máš teď v plánu? Nechceš přijít ke mně?“

„Ne, musím na policii, za tátou a pak už jedu domů za dětmi.“

„To snad není možné!“ žasla Louise. „Můžu pro tebe něco udělat? Můžu poprosit Franka, aby ti zavolał, jestli chceš...“

„Louise, už jsme se viděli. Vede vyšetřování. Za pět minut se s ním mám sejít na Karlově náměstí.“

Několik sekund slyšela v mikrofону jen Louisin dech.

„Ozvu se ti hned, jakmile to bude možné,“ dodala.

„Dobře, víš, že mi můžeš kdykoliv zavolať.“

Louisin hlas byl stále dotěrně zvědavý, ale dál se neptala. Nathalie si uvědomila, že potřebuje alespoň hodinu času, než zavolá znovu.

Někdo za ní si odkašlal. Otočila se.

6

Když si Nathalie všimla, že kašel vycházel z hrdla staršího pána se dvěma bílými pudly, zastyděla se. Pán se na ni zkoumavě zadíval, pak znovu zakašlal a zmizel v nejbližším vchodě. Popostrčila si brýle na kořen nosu a přidala do kroku.

Na náměstí se to hemžilo lidmi. Okolí fontány bylo uzavřené a stejně tak přechod u divadla Maxim. Před modrobílou páskou se shromáždili staří i mladí zvědavci, diskutovali, ukazovali a práci policistů fotografovali mobilními telefony.

Proč lidi tak fascinují násilná úmrtí?

Štěbetání lidí se mísilo se šveholením ptáků a zvukem aut objíždějících dokonale symetrické náměstí ve tvaru hvězdy.

Fontánu zastavili. Dva bíle oblečení technici stáli v holínkách ve vodě a zkoumali dno. Čtyři novináři s nachystanými fotoaparáty a mikrofony se pokoušeli upoutat pozornost policistů v uniformách. Na místě, kde Nathalie vytáhla Rickarda ven, ležel tucet růží a tulipánů. Před uzavírkou stály dvě policejní hlídky. V jednom z vozů vytušila na předním sedadle Frankovu siluetu. O třicet metrů dál stály dodávky televizních stanic SVT a TV4.

Jsi tu taky?

Instinkt jí velel obrátit se a utéct pryč, ale nohy ji nesly vpřed. Za páskou na druhé straně fontány objevila muže v zeleném příšplášti. Jako by ho tou myšlenkou přivolala. Zarazila se uprostřed kroku, strach ji udeřil do žaludku jako pěst.

Je to muž, tentokrát si tím byla jistá. Asi metr osmdesát vysoký. Krátké tmavé vlasy a světlé plátěné kalhoty.

Ne, to nejsi ty, pomyslela si.

Ted' se díval přímo na ni.

Něco jí sevřelo střeva a zkroutilo je. Zadržela dech.

Vtom se muž otočil na podpatku a odešel směrem ke stanici metra u obchodního centra Fältöversten.

Ne, to nebyl on, rozhodla se a ochromení ji pustilo ze svého sevření. Když muž zmizel za skupinkou dětí se skateboardy, namířila si to k policejní dodávce. Byla od ní už jen deset metrů, když si jí Frank všiml. Ihned vyskočil ven a šel jí naproti.

Šedé oči měl podlité krví, kůže na vystoupulých lících kostech vypadala ochableji než obvykle. Rána na bradě už nebyla pod strništěm skoro vidět.

„Ahoj Nathalie, díky, že jsi přišla.“

Pohlédla k místu, kde zmizel muž v zeleném plášti, kousla se do spodního rtu a přikývla.

„Sedneme si do auta, ať nás nic neruší,“ navrhl Frank.

Posadila se vedle něj na místo řidiče a zavřela za sebou dveře. Venkovní šum umlkl a zavládlo ticho, jako by se zavřeli do neproniknutelné cely a proměnili se v pouhé pozorovatele toho, co se okolo nich děje. Znovu se jí zmocnil neskutečný pocit. Frank zachytil její pohled a zeptal se: „Jak ti je?“

Místo odpovědi zavrtěla hlavou a spočinula pohledem na fontáně. Frank pokračoval: „Jak jsem ti říkal už po telefonu, žádného podezřelého jsme nezadrželi, ale na případu usilovně pracujeme. Procházíme

záznamy bezpečnostních kamer, klepeme na dveře podél možných únikových cest a mluvíme s taxikáři. Tvou verzi nám víceméně potvrdil svědek číslo dva – bezdomovec, co stál u odpadkového koše na druhé straně fontány,“ domluvil a kývl k místu, kde, jak na vteřinu uvěřila, spatřila svého pronásledovatele.

Narůstal v ní pocit, který nedokázala pojmenovat. Oči jí zvlhly slzami, pohled zabloudil vzhůru do korun stromů. Představovala si, jak studenými černými větvemi s pučícími pupeny a tepajícím chlorofylem proudí život – nové zrození, opak odporné smrti, která si vzala Adama i Rickarda.

„Měl nějakou rodinu?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Frank. „Vyrůstal u pěstounů, rodiče jsou mrtví, sourozence neměl. Nejbližším příbuzným je strýc, který žije v Umeå.“

„Ten technik, co na tebe volal předtím, než jste mě odvezli domů – co našel?“

„Nikotinovou žvýkačku,“ řekl Frank a prohrábl si vlasy rukou. „Nedávno použitou. Ležela pod stromem, u kterého stálo kolo. Pokud budeme mít štěstí, bude pachatelova. Poslali jsme ji do laborky na analýzu DNA a...“

Ztichl, otočil se k ní a pousmál se.

„Vidíš, já si tu sedím a kecám. Jsem unavený a zapomněl jsem, že s tebou mám zacházet jako s jakýmkoliv jiným svědkem.“

Také se na něj usmála, spíše odevzdaně než potěšeně. Vzpomněla si, že jediný člověk, o kterém věděla, že žvýká nikotinové žvýkačky, je Håkan. Nedělal to proto, aby přestal kouřit – za celý svůj spořádaný život si sotva jednou potáhl – ale proto, že někde četl, že to může působit jako prevence proti Alzheimerově chorobě. Pustila svou asociaci k vodě a pohládila Franka po rameni, čímž překvapila samu sebe.

„Ale to já přece nejsem... jsme přece přátelé a...“

Úsměv jí uvald na rtech. Znovu se jí zmocnil pocit němého ochromení. Ruce jí klesly do klína, obrátila pohled k vodě. V čistém dopoledním světle, s každou minutou jasnějším, se její hladina tyrkysově třpytila jako na surrealistickém zátiší. Neviděla ani stopu po krvi, ale ten obraz jí už z paměti nikdy nezmizí. Znovu se podívala na Franka a dokončila větu: „A s ohledem na to, co se stalo Adamovi.“

„Chápu, že na to myslíš,“ zamračil se Frank. „Ale nic nepoukazuje na to, že mezi těmito dvěma vraždami existuje nějaká spojitost.“

„Kromě identického průběhu vraždy? Fontána, střelba do zad...“

„Nathalie, prosím tě, stalo se to před víc než deseti lety!“

„To sice ano,“ přikývla. „Ale vzpomínky na něj se mi zase vybavují a jsem otrávená z toho, že jsme se nikdy nedozvěděli pravdu.“

Frank ji chytil za ruku.

„Vždyť jsem tam byl a Adamovu vraždu jsem vyšetřoval. Vše nasvědčovalo tomu, že šlo o loupežné přepadení.“

„Ne!“ prohlásila tak rezolutně, až ji to samotnou překvapilo. „Ty víš, že jsem tomu nikdy nevěřila. A Rickardova vražda rozhodně nebyla žádným loupežným přepadením.“

„S tím souhlasím,“ odvětil Frank. „Na základě tvého popisu útoku to můžeme vyloučit... A jeho mobil a peněženku jsme našli u něj v kabátu. Ale nepřišli jsme na žádný možný motiv. Někteří jeho kolegové a přátelé tvrdí, že byl poslední dobou nervóznější než obvykle, ale nic konkrétního nevědí. Stále vyslyšíme další lidi a procházíme jeho mobil.“

Tak to najdete zprávu, co mi poslal, pomyslela si, ale nedokázala nic říct.

„Také může jít o vraždu ze žárlivosti. Rickard Ekengård byl nechvalně známý sukničkář, každou noc si domů vodil nové holky.“

Pocítila stud a podráždění.

„Může za tím být také nějaký stalker. Fanatický šílenec, co si umanul, že chce zabít svůj idol... jako třeba ten, co zastřelil Johna Lennona.“

Pevně svírala svůj mobil, uvědomovala si, že mu to musí říct, ale než se konečně odhodlala, Frank zase promluvil. „Otázka je, proč se pachatel rozhodl, že udeří právě tady? Navzdory časné hodině vlka přece riskoval, že bude chycen. A proč Rickarda hodil do fontány?“

„Přesně jako s Adamem,“ přerušila ho. „Chtěla bych, aby ses na jeho případ znovu a důkladněji podíval, Franku. Možná se po zveřejnění případu v televizi ozvali lidi s nějakými novými informacemi.“ Chtěla zavolat do redakce *Nevyřešených zločinů*, ale namlouvala si, že by se jí ozvali, kdyby se něco objevilo.

„Přivolali SPP?“

„Ano,“ povzdechl si Frank. „Byli se tu podívat, ale hlavní odpovědnost za operaci máme my na kriminálce, vždyť víš.“

Zajímalo by mě, na co SPP přišla, uvažovala v duchu a přeletěla pohledem náměstí. Filozofií skupiny profilování pachatelů bylo, že místo činu o pachateli vždy něco vypovídá, že poskytuje vodítka o jedinci v širších souvislostech.

Frank se na ni podíval.

„Ale jelikož jsi svědek, nebudou tě žádat o pomoc, to chápeš, ne?“

Přikývla. Pomyslela si, že jí to nebrání zvednout mobil a zeptat se někoho z těch deseti, které znala ve skupině nejlépe. Možná Angeliky Hübinettové, nebo behavioristy Fernanda Rodrigueze?

K policejní dodávce se blížil muž s fotoaparátem. Frank odmítavě zakýval ukazováčkem. Muž tedy zamířil ke třem postarším dámám v kožšinových kabátech u uzavírky na severní straně kruhového objezdu.

„Až budeš odcházet, s těmi parchanty od novin za žádnou cenu nemluv,“ zamračil se Frank. „Jak se dozvědí, že jsi očitý svědek, nenechají tě ani na chvílku vydechnout.“

Nathalie vzala mobil a ukázala mu anonymní zprávu z rána. Když ji Frank předčítal z displeje, cítila ve tváři jeho dech. Díky jeho pevnému hlasu vyzněly tři věty zprávy paradoxně ještě hrozivěji než předtím.

Zvedl zrak a pohlédl na ni. Duhovky mu šedozeleně svítily, jako by pohltily tyrkysovou záři fontány. Řekla mu vše o svém pronásledovateli. O rozhovoru na vyhledávání telefonních čísel, o neurčitých podobnostech s vrahem.

„Nathalie, musíš to nahlásit. Zároveň ti přitom můžeme zkontrolovat mobil.“

Ustaraná vráska mezi obočím se mu prohloubila.

„Tohle nesmíš v žádném případě tolerovat, chápeš to?“

„Ano,“ odpověděla a zhluboka se nadechla. „Tak co myslíš, mohlo by to souviset s...“

Větu nedořekla a kývla směrem k fontáně.

„Co si myslíš ty?“

„Nechápu jak... vrah přece seděl na lavičce, když jsem přišla. Neměl jak zjistit, že dorazím zrovna v té chvíli. A Rickard přišel z druhé strany...“

„Ale myslíš si, že může jít o jednu a tu samou osobu?“

„Já nevím. Nedokážu si vybavit žádné detaily. Je mi jasné, jak hloupě to zní...“

Chvíli seděli tiše. Muž s velkým objektivem fotil trojici dam v kožšinách s fontánou v pozadí.

„Souhlasím, že to je přitažené za vlasy,“ pravil Frank nakonec. „Ale mobil ti zkontrolovat musíme.“

Natáhl ruku. Zaváhala.

„Za čtvrt hodinky ho budeš mít zpátky,“ slíbil.

Nečekal na její odpověď a někomu zavolał. Za půl minuty přispěchal muž kolem třicítky s kšiltovkou otočenou štítkem dozadu a mobil si vzal. Rychlým krokem přešel k policejní dodávce s tónovanými skly.

Frankův mobil zazvonil. Měl nový vyzváněcí tón. Pokud se nemýlila, tak vyměnil Hungry Heart od Springsteena za předeheru z Mozartova Dona Giovanniho.

Rozhovor trval asi minutu. Podle Frankova hlasu poznala, že se událo něco zajímavého. Když hovor ukončil, tázavě se na něj podívala.

„Rickardův kolega z Činohry, Carl-Henric Gyllenborg, mu včera v divadelní jídelně u oběda vyhrožoval. Ti dva se očividně měli rádi jako kočka a pes. Gyllenborg se totiž právě dozvěděl, že Rickard podepsal smlouvu na filmovou roli Gustava III. Podle svědka, divadelního režiséra, byl Gyllenborg na seznamu uchazečů na druhém místě. Tu roli teď nejspíš dostane on.“

Carl-Henric Gyllenborg. Jméno jí znělo povědomě, ale nedokázala ho nikam zařadit. Paměť měla stejně otupělou jako vnímání. Krátký noční spánek vyvolaný prášky se začal připomínat. Fontána jí před očima rotovala jako kolotoč. Stáhla okýnko, zavřela oči a párkrát se zhluboka nadechla. Nevolnost po chvíli odezněla. Ne však silný pocit, že odsud musí pryč.

„Musím jít,“ prohlásila.

Frank k jejímu překvapení přikývl.

„Jasně, ale počkej, až ti vrátíme mobil. A buď neustále na příjmu.“

„Půjdu si do bytu odpočinout. V pět hodin jdu ještě před odjezdem s tátou na kávu.“

„Nathalie,“ naklonil se k ní Frank. „Musíme se vidět znovu, povykládat si jako obvykle, však víš. Tohle je naprosto absurdní... Kdy přijedeš příště?“

„Původně jsem měla v plánu příští víkend, teď ale nevím.“

Prerušilo je zaklepaní na sklo. Šklebil se na ně mladý technik. Tlačítkem otevřela okno a dostala zpátky svůj mobil.

„Zpráva přišla z neregistrované předplacené karty,“ vysvětlil jim mladík. „Takže nejde vystopovat. Můžeme jen zjistit, ze kterého vysílače přišla, potom budeme vědět, odkud v okruhu dvou kilometrů byla ode-slána.“